

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

EKO Logistics s.r.o., IČO: 26710170,
se sídlem Tyršova 68, Týnec nad Labem
zastoupený advokátem Mgr. Jakubem Hajdučkem,
se sídlem Sluneční nám. 14, Praha 5

proti
žalovanému

Ministerstvo životního prostředí,
se sídlem Vršovická 65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2017, č. j. 1189/500/16 31597/ENV/16

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Ministerstvo životního prostředí vydalo dne 6. 6. 2017 rozhodnutí č.j.: 1189/500/16 31597/ENV/16 (dále jen "napadené rozhodnutí"), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 3. 3. 2016, č.j.

ČIŽP/41/OOH/SR01/1516498.004/16/PSJ, jímž byla žalovanému uložena pokuta ve výši 60 000 Kč a stanoveny náklady řízení.

2. Městský soud v Praze (dále jen městský soud) o žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 3. 3. 2021, č. j. 8A 133/2017 – 37, tak že žalobu zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce byl tento rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2021, č.j. 2 As 104/2021-22 a to z důvodu, že městský soud jednání k žádosti právního zástupce žalobce neodročil a provedl jej v prezenční formě, tedy nevyhověl jeho žádosti o odročení, případně o provedení jednání prostřednictvím videokonference.
3. Městský soud proto ve věci nařídil nové jednání na den 26. 1. 2022, ke kterému se právní zástupce žalobce opět nedostavil, a na kterém zástupce žalovaného setrval na svém již písemně vyjádřeném postoji, a věc projednal a rozhodl.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. V první žalobní námitce žalobce tvrdí, že je napadené rozhodnutí nezákonné, protože žalovaný nevypořádal odvolací námitky žalobce řádně uplatněné v odvolání ze dne 18. 4. 2016. V citovaném odvolání žalobce tvrdil, že přitěžující okolnosti mají svůj podstatný vliv na výši pokuty a nelze uložit pokutu ve stejné výši, když je rozsah přitěžujících okolností podstatně odlišný. Prvostupňový orgán o pokutě nejprve rozhodl příkazem ze dne 30. 11. 2015, v němž uložil pokutu ve stejné výši jako je aprobevována napadeným rozhodnutím a jako přitěžující okolnosti uvedl, že se žalobcem vede tři řízení o porušení zákona o odpadech, která ještě neskončila a jedno řízení o porušení kontrolního řádu, které ukončeno bylo. Žalobce podal proti příkazu odpor a po provedeném správním řízení prvostupňový orgán rozhodl o pokutě znova, a to rozhodnutím ze dne 3. 3. 2016, č.j.: ČIŽP/41/OOH/SR01/1516498.004/16/PSJ. V něm jako přitěžující okolnosti uvedl již jen dvě pravomocně ukončená řízení - jedno za porušení zákona o odpadech a druhé za porušení kontrolního řádu. Ač byly přitěžující okolnosti v obou citovaných rozhodnutích prvostupňového orgánu podstatně odlišné, výše pokuty se nezměnila, což podle názoru žalobce způsobilo nepřiměřenost uložené pokuty. K tomu žalovaný v bodě 1. vypořádání odvolacích námitek uvedl, že: *„Není pravdou, že by snad první dokument obsahoval sankci za více než jeden skutek, a i jeho odůvodnění se týká jediného deliktu.“* Žalobce namítá, že o mnohosti skutků podané odvolání vůbec nepojednávalo. Žalobce se zabýval výhradně rozsahem přitěžujících okolností. Žalovaný se tak k této odvolací námitce nijak věcně nevyjádřil, a proto je napadené rozhodnutí nezákonné.
5. V druhé odvolací námitce žalobce namítal, že přitěžující okolnost v podobě nabytí právní moci rozhodnutí v řízení o porušení zákona o odpadech dne 8. 1. 2016 byla při ukládání pokuty zohledněna pouze proto, že správní orgán před tím vydal nezákonné rozhodnutí ze dne 30. 11. 2015. Kdyby totiž správní orgán postupoval v souladu se zákonem, správně vymezil přitěžující okolnosti (tj. respektoval presumpci neviny) již při ukládání pokuty rozhodnutím ze dne 30. 11. 2015, dotčená osoba by nemusela podat odpor a byla by proto ke dni 30. 11. 2015 považována za nevinnou. Z tohoto důvodu správní orgán pochybil a na dotčenou osobu mělo být pohlíženo jako na nevinnou i při vydávání předmětného rozhodnutí. Žalobce tak přesně vymezil, že nezákonnost příkazu spatřuje v nesprávném vymezení přitěžujících okolností. Žalovaný reagoval zcela nesouvisející úvahou, že: *„Příkaz č.j. ČIŽP/41/OOH/SR01/1516498.001/15/PSJ ze dne 30.11.2015 nebyl „nezákonným rozhodnutím“, jak se domnívá odvolatel. ČIŽP jeho vydáním pouze využila možnosti, které jí*

dává ustanovení § 150 správního řádu. Toto ustanovení se použije, když správní orgán považuje skutkové zjištění za dostatečné. Proti příkazu lze podat odpor. Stane-li se to, příkaz se ruší a v řízení se pokračuje, ale v žádném případě to neznamená, že by snad příkaz byl vydán nezákonně.“ Tedy žalovaný vypořádal námitku, kterou žalobce nevznnesl, protože žalobce netvrdil, že nezákonnost příkazu spočívá v tom, že proti němu podal odpor, ale proto, že byly nesprávně vymezeny přitěžující okolnosti. Fakticky tak žalovaný tuto odvolací námitku nevypořádal, a proto je napadené rozhodnutí nezákonné pro porušení správního řádu, který ukládá žalovanému vyřídit všechny odvolací námitky žalobce.

6. Ve třetí, již řádně vyřízené odvolací námitce žalobce tvrdil, že se nedopustil správního deliktu, protože mu byl pro přepravu odpadů udělen souhlas. Žalobce podal žalovanému dne 19. 2. 2015 oznámení o plánované přepravě odpadu olověných akumulátorů. Toto oznámení bylo řádné, protože žalovaný si od žalobce nevyžádal podle čl. 7 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006 ze dne 14. června 2006 o přepravě odpadů (dále jen „Nařízení“) informace a dokumentaci podle čl. 4 pododstavce 2. bodu 2. Následný postup žalovaného upravuje čl. 7 odst. 3 Nařízení, podle nějž nesmí žalovaný coby příslušný orgán místa odeslání postoupit příslušnému orgánu místa určení, jen pokud nemá proti přepravě námitky podle čl. 11 a 12 Nařízení. Fakticky vzato, tak již postoupením oznámení o plánované přepravě odpadu příslušnému orgánu místa určení vyslovuje žalovaný s přepravou konkludentní souhlas, protože později už námitky vznést nemůže. Vydání písemného souhlasu žalovaného s plánovanou přepravou poté, co obdrží od příslušného orgánu místa určení písemný souhlas s přepravou, je tak pouhou formalitou, od jejíhož nedodržení se podle přesvědčení žalobce nemůže odvíjet sankce ve výši 60 000 Kč. Žalobce navíc o záměru provést přepravu před obdržením souhlasu telefonicky zpravil úřední osoby žalovaného a bylo mu sděleno, že přeprava proběhnout může. Žalovaný tvrdí, že o tom ve spise nic není, když ve svém rozhodnutí uvádí: „*O tom, že by snad pracovník MŽP sdělil společnosti, že písemný souhlas je formalitou a že může zahájit přepravu, není ve spise založen žádný doklad.*“ To je ale nepravdivé tvrzení, protože tuto skutečnost potvrzuje prvostupňový orgán, když v rozhodnutí ze dne 3. 3. 2016, č.j. ČÍŽP/41/OOH/SR01/1516498.004/16/PSJ uvedl: „*Jako polehčující okolnost zohlednila inspekce to, že společnost EkoLogistics regulérně podala dne 19. 2. 2015 na MŽP oznámení o plánované přepravě odpadu olověných akumulátorů, souhlas s touto přepravou odpadu jí byl udělen dne 6. 5. 2015 a dle sdělení MŽP účastník řízení sám na předčasné vypravení tří zásilek telefonicky upozornil, takže se pravděpodobně z jeho strany jednalo o organizační pochybení, nikoliv o úmysl.*“
7. Žalobce tak namítá, že skutkový stav byl nedostatečně spolehlivě zjištěn, když nebylo prověřeno, která úřední osoba komunikovala ve věci přepravy s žalobcem, ač o tom žalovaný vypracoval sdělení, které postoupil prvostupňovému orgánu, jak plyne z citace z prvostupňového rozhodnutí. A rovněž nezákonné je, že toto sdělení nebylo součástí spisu, anebo žalovaný zatajil, že ve spisu bylo.
8. V poslední odvolací námitce žalobce namítal, že nevydáním písemného povolení k přepravě ze strany MŽP nebylo životní prostředí vůbec ohroženo za situace, kdy žalovaný projevil souhlas s přepravou tím, že ohlášku odeslal příslušnému orgánu místa určení a německý správní orgán s přepravou vyslovil písemný souhlas již dne 9. 4. 2015. Žalobce tak namítal, že nebyla splněna podmínka ohrožení životního prostředí a pokuta tak byla uložena v rozporu s § 67 odst. 2 zákona o odpadech. Žalovaný se k této odvolací námitce vyjádřil toliko odkazem na prvostupňové rozhodnutí s tvrzením, že jde o obšírné

vypořádání a uvedl, v jaké části zákonného rozpětí pokuty byla pokuta uložena. Prvostupňový orgán pouze uvedl, že: *“Sankcionované porušení povinnosti stanovené přímo použitelným předpisem Evropských společenství o přepravě odpadů v tomto případě mohlo mít ohrožující vliv na životní prostředí.”*, což žalobce považuje za zcela nedostatečné, protože jde jen o tvrzení postrádající jakoukoliv identifikaci ohrožujícího vlivu, navíc v podmiňovacím způsobu ve smyslu, že provedení přepravy jen teoreticky mohlo mít vliv na ohrožení životního prostředí. Žalobce zdůrazňuje, že oblast správního trestání je judikaturou Nejvyššího správního soudu, Ústavního soudu i ESLP chápáno jakožto součást trestního práva. Výrok rozhodnutí tak musí mj. obsahovat popis objektivní stránky správního deliktu, který má obligatorní znaky: jednání, následek jednání a příčinný vztah mezi jednáním a následkem. Ohrožení chráněného zájmu doktrína charakterizuje jako reálné nebezpečí vzniku poruchy (blíže Trestní právo hmotné, Obecná část. Zvláštní část. Jiří Jelínek a kolektiv, Leges 2016). Žalovaný i prvostupňový orgán však nijak nepopsali, v čem by reálné nebezpečí vzniku poruchy mělo spočívat a fakticky tak způsobili, že odvolací námitka nebyla vyřízena. Obecné konstatování, že by případně mohlo k ohrožení životního prostředí dojít, popisem objektivní stránky správního deliktu podle názoru žalobce pro svou obecnost rozhodně být nemůže, a proto je napadené rozhodnutí nezákonné.

9. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a k první žalobní námitce uvedl, že žalobce v odvolání v části I. užívá promiscue pojmů rozhodnutí jak pro příkaz ze dne 30. 11. 2015 (dále jen „příkaz“), tak i pro rozhodnutí ČIŽP ze dne 3. 3. 2016, což bylo možno bez potíží odlišit. Dále žalobce konstatoval, že vydaný příkaz měl vycházet z principu presumpce neviny a neměl zohlednit skutečnost, že byl žalobce v minulosti sankcionován. Z věty *„Rub. rozhodnutím uložil správní orgán pokutu ve stejné výši znova, protože jedno z řízení o porušení zákona o odpadech bylo pravomocně skončeno dne 8. 1. 2016“*, nelze dovodit, o čem mělo toto konstatování vypovídat, či co mělo znamenat. Dále v textu odvolání žalobce následuje srozumitelnější pasáž, v rámci níž žalobce dále uvedl, že pokuta uložená v příkaze zohlednila jako přítěžující recidivu, spočívající v trojím porušení zákona o odpadech, kdežto napadené rozhodnutí vycházelo z recidivy, spočívající v jediném porušení zákona (matoucím způsobem označeno žalobcem jako uložení pokuty „za jediné porušení“). Žalobce dále tuto část odvolání uzavřel konstatováním, že příkazem byla uložena pokuta za skutek *„podstatně nebezpečnější“*, než za jaký byla uložena pokuta 3. 3. 2016, a tedy nemohla být pokuta *„za méně nebezpečný skutek shodná jako pokuta za skutek nebezpečnější“*. Žalovaný k tomu opět musí dodat, že zohlednění případné recidivy se nemůže týkat nebezpečnosti skutku samotného (ta je dána způsobem jeho provedení, okolnostmi jeho spáchání apod.), ale úvah o celkovém hodnocení žalobce jakožto pachatele. Nebezpečnost skutku se tedy nemohla lišit.
10. Jde-li o žalobcovu polemiku s přítěžujícími okolnostmi, žalovaný rekapituluje, že v odůvodnění příkazu ČIŽP zmínila, že s žalobcem byla vedena v letech 2014 a 2015 čtyři správní řízení o uložení pokuty (z toho tři řízení se týkala porušení různých ustanovení zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“) a jedno řízení se vztahovalo k nesoučinnosti žalobce při prováděné kontrole dle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád)). Žalovaný zdůrazňuje, že vydaným a následně včasným odporem žalobce zrušeným příkazem nedošlo k zásahu do právní sféry žalobce a zrušený příkaz nemůže být předmětem soudního řízení, tím je výlučně napadené rozhodnutí. Námitky, směřující proti důvodům vydaného příkazu, jakož i námitky, které porovnávají tyto důvody ve

vztahu k napadenému rozhodnutí, jsou tedy irelevantní a nejsou s to zpochybnit zákonnost tohoto napadeného rozhodnutí. Žalovaný dále uvádí, že ani po obsahové stránce tyto námitky nevychází ze skutečnosti. Již v době vydání příkazu byl žalobce pravomocně potrestán, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 7. 2015 č. j. 1177/500/15 35932/ENV/15, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí ČIŽP č.j. ČIŽP/41/OOH/SR01/1417350.004/15/PSJ ze dne 23. 4. 2015, kterým byla odvolateli uložena pokuta ve výši 450 000 Kč dle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád). Toto rozhodnutí je v současnosti předmětem soudního přezkumu u MS v Praze pod sp. zn. 9A 197/2015. Úvaha o hodnocení žalobce resp. jeho přístupu k plnění povinností v oblasti odpadového hospodářství, vyjádřená v napadeném rozhodnutí jako přitěžující okolnost, je zákonná a zcela legitimní, a to s ohledem k existenci výše citovaného pravomocného rozhodnutí, jakož i (především) k existenci pravomocného rozhodnutí žalovaného ze 31. 12. 2015 pod č. j. 2413/500/14 69246/ENV/14, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí ČIŽP ze dne 25. 8. 2014 č.j. ČIŽP/41/OOH/SR01/1315723.003/14/PSJ, kterým byla odvolateli uložena pokuta ve výši 200 000 Kč za správní delikt dle ustanovení § 66 odst. 4 písm. b) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech. Toto rozhodnutí je v současnosti předmětem soudního přezkumu u MS v Praze pod sp. zn. 5A 36/2016. Polemiku žalobce s přitěžujícími okolnostmi je třeba z výše uvedených důvodů odmítnout. Pro úplnost žalovaný dále zmiňuje další svá pravomocná rozhodnutí (vydaná v době po vydání napadeného rozhodnutí), a to rozhodnutí žalovaného č.j. 2249/500/15 71638/ENV/15 ze dne 28. 6. 2016, kterým bylo změněno další rozhodnutí ČIŽP o pokutě č.j. ČIŽP/41/OOH/SR02/1417350.003/15/PSJ ze dne 26. 8. 2015 a žalobci byla uložena změnovým rozhodnutím pokuta ve výši 50 000,- Kč za správní delikt dle ustanovení § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech, spočívající v tom, že odvolatel nakládal v rozporu s ustanovením § 12 odst. 2 zákona o odpadech s odpady v zařízeních, ve kterých nakládání s odpady je zakázáno nebo není povoleno (toto rozhodnutí dle dostupných informací žalovaného nebylo napadenou žalobou). Dále se jedná o rozhodnutí žalovaného č.j. 2998/500/14 89945/ENV/14 ze dne 3. 2. 2017, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí ČIŽP č.j. ČIŽP/41/OOH/SR01/1401783.003/ 14/PSJ ze dne 14. 11. 2014, kterým byla uložena žalobci pokuta ve výši 200 000,- Kč za souběh 4 správních deliktů dle zákona o odpadech. Toto rozhodnutí je v současnosti předmětem soudního přezkumu u MS v Praze pod sp. zn. 11A 80/2017.

11. Námitka, směřující k nesprávně vymezeným přitěžujícím okolnostem, obsaženým v příkazu, je zjevně bezpředmětná a již byla bezpředmětnou ve fázi správního řízení v prvním stupni vedeným ČIŽP po zrušení příkazu. Rozhodnutí ČIŽP se námitkou směřující k nerespektování presumpce nevinny zabývalo na str. 3 odůvodnění rozhodnutí, přičemž uvedlo na pravou míru, která pravomocná rozhodnutí, týkající se činnosti žalobce, ke dni vydání rozhodnutí ČIŽP existují a které tak bere v potaz. Pochybnosti o rozsahu přitěžujících okolností tedy byly řádně vyjasněny již v rozhodnutí ČIŽP.
12. K porušení ustanovení čl. 9 odst. 6 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006 Sb. ze dne 14. června 2006 o přepravě odpadů (dále jen „Nařízení“) došlo. Předmětné ustanovení stanoví, že: „Plánovanou přepravu je možno provést pouze tehdy, pokud byly splněny požadavky čl. 16 písm. a) a b), a pouze v době platnosti tichých nebo písemných souhlasů všech příslušných orgánů.“ Dle čl. 16 a) a b) Nařízení (Požadavky po odsouhlasení přepravy) platí, že: „*Po odsouhlasení oznámené přepravy dotčenými příslušnými orgány vyplní všechny dotčené podniky na příslušných místech průvodní doklad, nebo v případě*

obecného oznámení průvodní doklady, podepíše je a ponechají si kopie. Musí být splněny tyto požadavky:

- a) Vyplnění průvodního dokladu oznamovatelem: jakmile oznamovatel obdrží od příslušného orgánu místa odeslání, místa určení a pro tranzit souhlas nebo může s ohledem na příslušný orgán pro tranzit předpokládat tichý souhlas, zapíše skutečné datum přepravy a v možném rozsahu vyplní ostatní údaje v průvodním dokladu.*
- b) Předchozí informace o skutečném zahájení přepravy: oznamovatel zašle podepsané kopie vyplněného průvodního dokladu podle písmene a) dotčeným příslušným orgánům a příjemci nejméně tři pracovní dny před zahájením přepravy.“*

13. Žalobce z čl. 7 odst. 2 Nařízení dovozuje, že jeho předchozí písemné oznámení o plánované přepravě bylo řádné, jelikož žalovaný nepostupoval dle čl. 7 odst. 2 Nařízení, resp. od oznamovatele nevyžádal příslušné informace a dokumentaci. Předmětem protiprávního jednání žalobce není obsah a úplnost oznámení, ale realizace přepravy bez platného souhlasu s přepravou. Konkludentní forma přípustná není, jelikož institut tichého souhlasu pro sankcionovaný případ zakotven Nařízením není. Daný institut se uplatní pouze v případě tranzitu dle čl. 9 odst. 1 Nařízení, což konstatoval žalovaný již v odůvodnění na str. 3 napadeného rozhodnutí. Bagatelizuje-li žalobce význam vydaného souhlasu s přepravou s odkazem na to, že žalovaný provedl navazující kroky k realizaci přepravy resp. informační úkon (postoupení oznámení o plánované přepravě odpadu příslušnému orgánu místa určení), je zřejmé, že tato skutečnost zásadně neopravňovala žalobce předmětnou přepravu odpadu realizovat. Žalovaný zdůrazňuje, že souhlas s plánovanou přepravou je závazným projevem vůle státu místa odeslání resp. závazný správní akt, kterým je oznamovateli v rámci státu místa odeslání povolena budoucí přeshraniční přeprava odpadu. I pokud je v obecné rovině teoreticky možno na základě souvisejících úkonů správního orgánu usuzovat na budoucí obsah správního aktu, nelze jeho existenci a obsah jakkoli předjímat. Totožným způsobem nelze předjímat obsah budoucího správního rozhodnutí, ani jde-li např. o rozhodování o přiznání nárokové dávky, na kterou je při splnění hmotněprávních předpokladů právní nárok (tzv. nároková rozhodnutí bez uplatnění správního uvážení). Argumentaci žalobce o formalitě vydání takového aktu je nutno zcela odmítnout. Argumentoval-li žalobce v odvolání tím, že předmětný souhlas slouží pouze pro evidenční účely, je to v rozporu s právními předpisy, jelikož zákonodárce pro uvedený postup zvolil závaznou právní formu – formu správního rozhodnutí.
14. Pokud jde o telefonickou komunikaci mezi žalobcem a zástupci žalovaného ve věci přepravy odpadů, jak uvedl žalovaný, ve správním spise ČIŽP k uvedené skutečnosti nebyl žádný konkrétní podklad (např. přesný obsah komunikace, osoby, které za žalovaného komunikovaly apod.) Nicméně zjištění konkrétních osob, které s žalobcem v předmětné věci komunikovaly, nemá právní význam. S touto skutečností (existence telefonické komunikace) ovšem ČIŽP pracovala, když jí ve prospěch žalobce jako polehčující skutečnost zohlednila při stanovení výše pokuty, přičemž vycházela z toho, co uvedl v řízení žalobce, jakož i ze zmínky, obsažené v informaci o porušení nařízení 1013/2006 ze dne 28. 7. 2015 (součást č. 2 správního spisu ČIŽP). Tuto polehčující okolnost fakticky akceptoval v napadeném rozhodnutí i žalovaný, byť se o ní výslovně nevyjádřil.
15. Z rozhodnutí ČIŽP lze vyčíst, že ČIŽP vyhodnotila vytýkané protiprávní jednání jako delikt ohrožovací, v konkrétním případě jako jednání méně závažné. Objektivní stránka deliktu byla popsána jako provedená přeprava tří zásilek bez obdrženého předchozího

souhlasu, což bylo vyhodnoceno jako organizační neúmyslné pochybení. Závažnost protiprávního jednání byla hodnocena tak, že rozhodující bylo zejména množství přepravovaného odpadu (cca 74 tun odpadu), jakož i jeho kategorie (N – nebezpečný odpad). ČIŽP se tedy závažností ohrožení životního prostředí zjevně zabývala.

III.

Obsah správního spisu

16. Ve správním spise je založena žádost vedoucího odpadového hospodářství o zahájení správního řízení a uložení sankce ze dne 6. 8. 2015 a to jako reakce na informaci o porušení nařízení 1013/2006 ze dne 28. 7. 2015.
17. Dále je ve spise založen „Letter of consent“ ze dne 9. 4. 2015 adresovaný žalobci s tím, že souhlas je platný od 8. 4. 2015 do 8. 4. 2016, a Formulář oznámení pro přeshraniční pohyb/přepravu odpadů ze dne 18. 2. 2015 s plánovanou přepravou 1. 4. 2015 do 31. 3. 2016 a rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2015, kterým byl vydán souhlas s přepravou odpadu „olověné akumulátory“ do Německa pro příjemce Harz-Metall GmbH a průvodní doklad pro přeshraniční pohyb ze dne 22. 4. 2015.
18. Příkazem České inspekce životního prostředí ze dne 30. 11. 2015 byla žalobci uložena pokuta ve výši 60.000,- Kč za správní delikt dle § 66 odst. 4 písm. g) zákona o odpadech, jehož se žalobce dopustil tím, že vypravil z České republiky do SRN tři zásilky odpadu kat. č. 16 06 01* Olovené akumulátory v celkovém množství 73 996 kg, které byly příjemci odpadu – německou společností Harz-Metall GmbH, přijaty ve dnech 22. 4. 2015, 23. 4. 2015 a 5. 5. 2015 s tím však, že žalovaný vydal souhlas s plánovanou přepravou 2 000 tun odpadu olovených akumulátorů až dne 6. 5. 2015. Uvedené tři přepravy byly tedy realizovány bez předchozího platného písemného souhlasu žalovaného.
„Jako přítěžující okolnost inspekce vyhodnotila fakt, že se nejednalo o zanedbatelné množství odpadů (celkem 74 tun) a navíc kategorie nebezpečný – jednalo se o olovené akumulátory včetně elektrolytu – zředěné kyseliny sírové. Taktéž nelze pominout skutečnost, že se v tomto případě nejedná o první správní řízení o uložení sankce vedené s účastníkem řízení za porušení zákona o odpadech. Inspekce vedla se společností EkoLogistics v posledních dvou letech (2014 a 2015) již čtyři správní řízení – tři za porušení zákona o odpadech (při provozu zařízení účastníka v Kolíně a v Týnci, tč. Jsou na MŽP a běží odvolací řízení) a jedno za porušení zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), toto rozhodnutí je již pravomocné (nabytí právní moci dne 20. 7. 2015).“
19. Žalobce byl poučen, že může podat odpor ve lhůtě 8 dnů, jímž se příkaz ruší a v řízení se pokračuje. Žalobce podal dne 13. 12. 2015 odpor.
20. Dopisem ze dne 25. 1. 2016 byl právní zástupce žalobce vyrozuměn o dalším postupu s tím, že odporem došlo k zrušení příkazu ze dne 30. 11. 2015 a v řízení bude pokračováno. Žalobce byl poučen, že má možnost nahlédnout do spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a byla mu k tomu usnesením ze dne 25. 1. 2016 stanovena lhůta 15 dnů. Žalobce ani jeho právní zástupce se nevyjádřili.
21. Dne 3. 3. 2016 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žalobci udělena pokuta ve stejné výši za stejné jednání jako v příkaze ze dne 30. 11. 2015, a bylo v něm dále uvedené, „V případě účastníka mu tedy byly doposud uděleny dvě pravomocné pokuty „v souvislosti s nakládáním s odpady – ve výši 450 tis. Kč za neposkytnutí součinnosti při prošetřování podnětu týkajícího se nakládání s nebezpečnými odpady v provozovně Kolín a ve

výši 200 tis. Kč za nakládání s odpady v místech k tomu neurčených (v provozovně Kolín). Je tedy zřejmé, že při stanovení výše pokuty nemohla inspekce pominout skutečnost, že se v tomto případě nejedná o první správní řízení o uložení sankce vedené s účastníkem řízení za porušení zákona o odpadech.“

22. V odůvodnění výše pokuty jako polehčující okolnost zohlednila inspekce to, že žalobce regulérně podal dne 19. 2. 2015 oznámení o plánované přepravě odpadu, souhlas mu byl udělen 6. 5. 2016, a „*dle sdělení MŽP účastník řízení sám na předčasné vypravení tří zásilek telefonicky upozornil, takže se pravděpodobně z jeho strany jednalo o organizační pochybení, nikoliv o úmysl. Jako přítěžující okolnost inspekce vyhodnotila fakt, že se nejednalo o zanedbatelné množství odpadů (celkem cca 74 tun) a navíc kategorie nebezpečný – jednalo se o olovené akumulátory včetně elektrolytu – zředěné kyseliny sírové. Taktéž nelze pominout skutečnost, že se v tomto případě nejedná o první správní řízení o uložení sankce vedené s účastníkem řízení za porušení zákona o odpadech. Inspekce uložila společnosti EkoLogistics dvě pravomocné pokuty v souvislosti s nakládáním s odpady ve výši 450 tis. Kč za neposkytnutí součinnosti při prošetřování podnětu týkajícího se nakládání s nebezpečnými odpady v provozovně Kolín a ve výši 200 tis. Kč za nakládání s odpady v místech k tomu neurčených (v provozovně Kolín)“.*
23. Žalobce podal dne 18. 4. 2016 proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém uvedl, že „*správní orgán nemohl uložit stejnou výši pokuty jako v rozhodnutí ze dne 30. 11. 2015, protože její výše – identická jako v napadeném rozhodnutí – byla stanovena při zohlednění tří porušení zákona o odpadech a jednoho porušení kontrolního řádu, kdežto v napadeném rozhodnutí je již pokuta ukládána při zachování presumpce neviny za jediné porušení zákona o odpadech. Přítěžující okolnosti mají svůj podstatný vliv na výši pokuty nelze uložit pokutu ve stejné výši, když je rozsah přítěžujících okolností podstatně odlišný. Jinými slovy pokud byla pokuta uložena rozhodnutím ze dne 30. 11. 2015 za skutek podstatně nebezpečnější, než za jaký byla uložena pokuta ze dne 3. 3. 2016, nemohla být pokuta za méně nebezpečný skutek shodná jako pokuta za skutek nebezpečnější.“*
24. Dále namítl, že „*přítěžující okolnost v podobě nabytí právní moc v řízení porušení zákona o odpadech dne 8. 1. 2016 byla při ukládání pokuty zohledněna pouze proto, že správní orgán před tím vydal nezákonné rozhodnutí ze dne 30. 11. 2015. Kdyby totiž správní orgán postupoval v souladu se zákonem, správně vymezil přítěžující okolnosti (tj. respektoval presumpci neviny) již při ukládání pokuty rozhodnutím ze dne 30. 11. 2015, dotčená osoba by nemusela podat odpor a byla by proto ke dni 30. 11. 2015 považována za nevinnou. Z tohoto důvodu správní orgán pochybil a na dotčenou osobu mělo být pohlíženo jako na nevinnou i při vydání rub. rozhodnutí.“*
25. O tomto odvolání bylo rozhodnuto žalovaným žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 6. 6. 2017, č.j. 1189/500/16/31597/ENV/16.

IV.

Posouzení žaloby

26. Soud před posouzení věci samé uvádí, že nevyhověl žádosti právního zástupce žalobce ze dne 5. 1. 2022 o odročení věci resp. o projednání věci prostřednictvím videokonference, a to z důvodu jeho zdravotního stavu a strmě narůstajících počtů nakažených nemocí Covid-19, varianta Omikron. Zástupce žalobce rovněž uvedl, že v ten samý den má jednání u Krajského soudu v Ostravě, které bylo nařízené dříve.

27. Soud předně uvádí, že o žádosti o projednání věci formou videokonference již rozhodl usnesením ze dne 1. 10. 2021, č.j. 8 A 133/2017-63, kterým tuto žádost zamítl jako neúčelnou a nesplňující podmínky ust. § 102a o.s.ř. Současné znění o.s.ř. nepočítá s provedením jednání formou videokonference jako jiné alternativní formy ústního jednání, jelikož videokonference samotná představuje určitý zásah do přímosti ústního jednání a měla by se provádět pouze výjimečně ve zdůvodnitelných případech např. v případě, že účastník sám je dlouhodobě nemocný a trvá na jednání. Nikoliv v případě, že si účastník řízení zvolí zástupce, jehož zdravotní stav mu nedovoluje se jednání účastnit. Pokud by žalobce skutečně trval na ústním projednání věci, mohl se k jednání dostavit sám nebo se mohl na něm nechat zastupovat zástupcem, který se jednání účastnit může. Trvat na ústním jednání a zároveň žádat o videokonferenci, která sama o sobě představuje určitý zásah do přímosti ústního jednání, které je přenášeno za pomoci techniky ovlivňující jeho přímost, a měla by být využívána pouze v případě, kdy se chce předejít dožadání, nepovažuje soud za výkon ústavního práva účastníka řízení na veřejném projednání věci v jeho přítomnosti. V tomto případě se účastník tohoto práva svým způsobem vzdal tím, že se nechal zastoupit svým advokátem, což je rovněž jeho právem, na druhou stranu, pokud se tento právní zástupce účastnit jednání nechce nebo dlouhodobě nemůže, nemůže se účastník namítat porušení tohoto svého práva dovolávat.
28. Soud zcela jistě souhlasí s názorem NSS vyjádřeným v jeho rozsudku ze dne 20. 10. 2021, č. j. 1 Afs 369/2020 – 54, kterého se žalobce dovolává, že „*Právo je zapotřebí vykládat tak, aby reflektovalo potřeby ekonomické a společenské reality; nesmí tomu být naopak. Ekonomická a společenská realita nemá sloužit potřebám práva, jeho formalit a podřizovat se „přirozeným tendencím orgánů veřejné moci o maximální usnadnění rozhodovacího procesu“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 Ans 2/2008 - 52, č. 1626/2008 Sb. NSS)*“. To však platí i pro advokáty a jejich přirozené tendence práci si usnadnit, o to víc, kdy trvají na ústním projednání věci, kterého se však fakticky nechťejí osobně účastnit. Soud si následně musí klást otázku, co je toho skutečným důvodem. Soud má za to, že povinností advokáta je rovněž zvážit účelnost vynaložených nákladů řízení, které účastníkům vzniknou. Ostatně žalobce ani ve své kasační stížnosti neuvedl, jaký procesní úkon by býval učinil, pokud by se jednání býval účastnil, a který by tedy mohl vést k jinému výsledku ve věci.
29. Soud doplňuje, že tento postup neshledává účelným také z důvodu, že by se právní zástupce žalobce musel dostavit k jinému soudu, který by přenos umožnil, jelikož i v tomto případě je vyžadována přítomnost soudce nebo jiné soudní nebo úřední osoby (asistent, soudní tajemník, příslušník policie, vězeňská stráž), která osobu, která se takovým způsobem bude jednání účastnit, identifikuje a zabezpečí bezvadný přenos. Co se týče strmě narůstajících počtů nakažených nemocí Covid-19 varianta omikron, soud uvádí, že nebyl vyhlášen nouzový stav ani nebylo soudům, jako v první vlně varianty delta doporučeno, pokud je to možné, nejednat. Kromě toho může jednání ve věci u zdejšího soudu na žádost účastníka vždy proběhnout za doporučených hygienických opatření tj. použití respirátorů příp. s otevřenými okny. Soud jen připomíná, že se zástupce žalobce nechťel účastnit ani jednání v této věci, které mělo proběhnout dne 10. 9. 2021, kdy byly počty nakažených řádově v stovkách (cca 400). Ostatně právě epidemiologická situace je důvodem, pro který mnozí z advokátů nakonec souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání, kdy ve správním soudnictví platí zásada koncentrace žalobních námitek a žalobce nemůže být v podstatě nijak zkrácen na svých právech, pokud jednání ve věci nařízeno není a věc je rozhodnuta pouze na základě listin založených do soudního spisu a správního spisu. V tomto případě bylo možné věc rozhodnout bez nařízení jednání (nebylo

prováděné žádné dokazování) a žalobce již své žalobní námitky nemůže rozšiřovat, doplnit popř. rozvést je mohl i písemně. Osmý senát opětovně uvádí, že není vázán praxí jiného soudu, ani jiného senátu zdejšího soudu.

30. Co se týče žádosti o odročení jednání z důvodu zdravotního stavu právního zástupce žalobce, soud tuto žádost neshledal rovněž důvodnou, jelikož má za to, že takové žádosti lze vyhovět, pokud se jedná o krátkodobou záležitost (chřipkové onemocnění, úraz, akutní vyšetření u zubaře atd.), nikoliv, jak sám zástupce žalobce uvádí, o dlouhodobou nemoc (pracovní neschopnost trvá od dubna 2021).
31. Co se týče žádosti o odročení jednání z důvodu kolize s jiným jednáním nařízeným na ten samý den u Krajského soudu v Ostravě, soud se s ohledem na epidemiologickou situaci v Ostravě, která se nijak výrazně nelišila od té v Praze, vyhodnotil jako účelovou.
32. Městský soud v Praze následně opětovně posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není nedůvodná.
33. Dle ust. § 150 odst. 1. správního řádu, *povinnost v řízení z moci úřední a ve sporném řízení lze uložit formou písemného příkazu. Příkaz může správní orgán vydat, považuje-li skutkové zjištění za dostatečné; vydání příkazu může být prvním úkonem v řízení. Není-li vydání příkazu prvním úkonem v řízení, nemusí příkaz obsahovat odůvodnění.*
34. Dle odst. 3 tohoto ustanovení, *proti příkazu může ten, jemuž se povinnost ukládá, podat odpor ve lhůtě 8 dnů ode dne oznámení příkazu. Podáním odporu se příkaz ruší a řízení pokračuje. Lhůty pro vydání rozhodnutí začínají znovu běžet dnem podání odporu. Zpětvzetí odporu není přípustné. Odpor se podává u správního orgánu, který příkaz vydal. Příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, se stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím.*
35. První námitka žalobce směřuje do způsobu vypořádání jeho odvolací námitky, kterou namítal, že ač byly přítěžující okolnosti v obou rozhodnutích prvostupňového orgánu podstatně odlišné, výše pokuty se nezměnila, což podle názoru žalobce způsobilo nepřiměřenost uložené pokuty.
36. Co se týče přezkoumatelnosti rozhodnutí, soud předesílá, že dle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny námitky žalobce; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč soud právní argumentaci účastníka řízení považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005- 298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Městský soud rovněž v kontextu posuzovaného případu zdůrazňuje zejména závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem

v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého „účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. (...) Úprava náležitostí odůvodnění správního rozhodnutí v § 68 odst. 3 správního řádu ovšem nepředstavuje opomenutelnou kategorii. Zajišťuje totiž, aby byl adresát veřejné moci odpovídajícím způsobem seznámen se skutkovými a právními závěry správního orgánu v jeho věci. (...) Správní soud může výjimečně slevit z nároků na dodržení požadavků § 68 odst. 3 správního řádu, nalezne-li ve správním spisu dostatečnou oporu pro úvahu, že je rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36). Tento postup je však namístě pouze v případech, kdy správní spis dává *prima facie* jednoznačnou odpověď na otázky týkající se skutkového stavu věci. Poskytuje-li totiž správní soud ochranu veřejným subjektivním právům přezkumem správního rozhodnutí, činí tak i posouzením jeho odůvodnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53).“ Judikatura Nejvyššího správního soudu přitom vychází ze zásad definovaných již v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 6. 1996, č. j. 6 A 825/95-7, v němž bylo vysloveno, že „soud může jako překlenutelnou procesní chybu posoudit to, když i přes nedostatečné odůvodnění písemného vyhotovení rozhodnutí jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné. (...) Za situace, kdy spis neobsahuje nic, z čeho by bylo možno usoudit na to, z jakých podkladů správní orgán vycházel a jakými skutkovými a právními úvahami se řídil, nezbyvá soudu, než bez dalšího napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost bez nařízení jednání zrušit.“

37. Soud má za to, že se žalovaný vypořádal s první odvolací námitkou správně a žalobní námitka je tak nedůvodná. Žalobce totiž formuloval svou odvolací námitku poněkud nepřesně, když uvedl: „pokuta byla stanovena při zohlednění tří porušení zákona o odpadech a jednoho porušení kontrolního řádu, kdežto v napadeném rozhodnutí je již pokuta ukládána při zachování presumpce neviny za jediné porušení zákona o odpadech. Přitěžující okolnosti mají svůj podstatný vliv na výši pokuty nelze uložit pokutu ve stejné výši, když je rozsah přitěžujících okolností podstatně odlišný. Jinými slovy pokud byla pokuta uložena rozhodnutím ze dne 30. 11. 2015 za skutek podstatně nebezpečnější, než za jaký byla uložena pokuta ze dne 3. 3. 2016, nemohla být pokuta za méně nebezpečný skutek shodná jako pokuta za skutek nebezpečnější.“ (pozn. zvýraznění provedl městský soud).
38. Až ze žaloby je zcela jasné, že žalobce namítá pouze zohlednění přitěžujících okolností, které se v mezidobí změnily tak, že jedno z probíhajících řízení bylo v mezidobí pravomocně ukončeno. Znění odvolací námítky je však zavádějící, protože mluví o skutku samotném. Soud má proto za to, že pokud žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí tuto námitku vypořádal tak, že ke změně skutku, který není sám o sobě definován přitěžujícími okolnostmi, nedošlo a nevyjádřil se již ke změněným přitěžujícím okolnostem, nelze toto pochybení přičítat k jeho tíži, resp. považovat tento nedostatek za důvod pro zrušení tohoto rozhodnutí. Soud má za to, že rozsah a přesnost odůvodnění rozhodnutí odpovídá právě rozsahu a přesnosti odvolací námítky.
39. Soud má za to, že i druhá námitka směřující do vypořádání se s druhou odvolací námitkou žalobce, že mělo být na společnost pohlíženo jako na nevinnou i při vydávání odvoláním napadeného rozhodnutí, je nedůvodná. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl zcela správně, že je zcela v dispozici účastníka, zda podá odpor. Pokud podá odpor, musí si být vědom, že

bude v jeho věci rozhodováno ještě jednou s tím, že správní orgán musí vždy přihlédnout ke všem skutečnostem, které zjistí právě v době rozhodování, jelikož odporem napadený příkaz se bez dalšího ruší a správní orgán se jím již nezabývá. Správní orgán se ve svém prvostupňovém rozhodnutí přitěžujícími okolnostmi zabýval a vzal zcela správně v úvahu skutečnost, že ve dvou jiných řízeních týkajících se protiprávního jednání žalobce již rozhodnutí nabyla právní moci. Těžko tak mohla být pokuta v menší výši, než pokuta uvedená v příkaze. Proto vypořádání této odvolací námitky ze strany žalované rovněž ob stojí.

40. Logika žalobce, že pokud byl příkaz nesprávně příliš přísný a to byl důvod, který vedl žalobce k podání odporu, a následně by nové rozhodnutí tak mělo být k žalobci za všech okolností shovívavější, nemá oporu v zákoně. Správní orgán musí vždy vycházet ze skutkového stavu zjištěného ke dni rozhodování. Proto po podání odporu musí správní orgán zohlednit všechny skutečnosti mu známé ke dni vydání rozhodnutí a příkaz zrušený podáním odporu již nepřezkoumává. Správní orgán prvního stupně při vydávání příkazu přihlédl ke třem pravomocně neskončeným a jednomu pravomocně skončenému řízení. Při vydávání prvostupňového rozhodnutí přihlédl ke dvěma pravomocně skončeným řízením. Při podávání odporu musí vzít účastník řízení v úvahu, že pokud jsou proti němu vedená jiná správní řízení, mohou po podání odporu nabýt právní moci jiná odsuzující rozhodnutí, která musí vzít správní orgán opětovně rozhodující ve věci v potaz a trest může být naopak ještě přísnější.
41. Uložení pokuty obecně je projevem správního uvážení, jehož přezkoumání soudem je omezeno pouze na přezkum toho, zda nedošlo k překročení jeho zákonných mezí. Uložení pokuty 60.000 Kč v obou případech dle soudu nikterak zákonné meze správního uvážení nepřekračuje. Překročení zákonných mezí správního uvážení v novém rozhodnutí by bylo možné shledat pouze, pokud by všechna správní řízení, o kterých mluví příkaz ze dne 30. 11. 2015, skončila ve prospěch žalobce, a přesto by byl následně uložen stejně vysoký trest. Rovněž tehdy, pokud by správní orgán, poté, co byl podán odpor proti příkazu za stejný skutek při nezměněných přitěžujících a polehčujících okolnostech, uložil trest přísnější pouze jako projev „msty“ za podání odporu (srovnej rozsudek Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 1. 2014, č. j. 2 Afs 67/2013-53).
42. S ohledem na shora uvedené proto ob stojí i vyjádření žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí, že *„argumentace společnosti je ostatně irelevantní, protože jak shora uvedený Příkaz, tak i odvoláním napadené rozhodnutí ukládají shodně pokutu 60 000 Kč za tentýž delikt, tedy případné nabytí právní moci jiného rozhodnutí o pokutě v mezidobí mezi datem vydání Příkazu a následného rozhodnutí se ve výši pokuty v odvoláním napadeného rozhodnutí nijak neprojevo“*. Ostatně sám žalobce uvádí, že bylo v příkazu nesprávně přihlédnuto k probíhajícím řízením, některé z nich však v mezidobí vyústily v pravomocná rozhodnutí, ke kterým byl správní orgán prvního stupně povinen přihlédnout.
43. Soud neshledal důvodnou ani třetí žalobní námitku, kterou žalobce namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Soud má za to, že pokud žalobce až v odvolání uvedl, že mu bylo ze strany žalovaného telefonicky sděleno, že může zahájit přepravu, aniž by tuto skutečnost uvedl před vydáním rozhodnutí, ačkoliv k tomu měl prostor (např. po seznámení se s podklady k rozhodnutí, ke kterému byl vyzván), v odvolání nedostatečně zjištěný skutkový stav věci nenamítl a rovněž v tomto směru nenavrhł žádné důkazy, které by měl provést žalovaný, popř. prvostupňový orgán při opětovném rozhodování věci, vypořádání žalovaného s jeho třetí odvolací námitkou bylo zcela dostatečné. Žalovaný

uvedl, že v případě žalobce se nejednalo o tzv. „tichý souhlas“ a, že o tom, že by snad pracovník MŽP sdělil společnosti, že písemný souhlas je formalitou a že může zahájit přepravu, není ve spise založen žádný doklad. Námitka, že „nebylo prověřeno, která úřední osoba komunikovala ve věci přepravy s žalobcem, ač o tom žalovaný vypracoval sdělení, které postoupil prvostupňovému orgánu, jak plyne z citace z prvostupňového rozhodnutí. A rovněž nezákonné je, že toto sdělení nebylo součástí spisu, anebo žalovaný zatajil, že ve spisu bylo“, zazněla až v žalobě, žalovaný se s ní proto mohl jen stěží vypořádat.

44. Soud totiž souhlasí se závěry žalovaného ohledně udělení tzv. „tichého souhlasu“. Pokud zákon resp. přímo aplikovatelné nařízení EU stanoví, že je potřeba souhlasu příslušného orgánu veřejné správy, nelze tento souhlas ani presumovat ani nahrazovat sdělením úředníka, což muselo být žalobci jako profesionálovi ve svém oboru zcela jistě zřejmé. A to i za situace, kdy stát, do kterého má být odpad vyvezen, již souhlas dal, a žalobci se může jevit nutnost vyčkat s přepravou až na vydání písemného souhlasu příslušného orgánu jako zbytečná formalita. Proč jinak by volal žalovanému před obdržení písemného souhlasu. Proto i kdyby snad bylo prokázáno, že žalobci nějaký úředník žalovaného sdělil, že může zahájit přepravu, tato skutečnost by mohla být brána pouze jako polehčující okolnost spočívající v organizačním pochybení, což se stalo. Rozhodně tuto skutečnost nelze vykládat jako konkludentní nebo tichý souhlas příslušného orgánu, která by žalobce zbavovala viny.
45. Soud k této námitce nad rámec shora uvedeného doplňuje, že z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že k telefonickému oznámení přepravy před udělením souhlasu ze strany žalobce došlo, z čehož správní orgán dovodil, že ze strany žalobce nešlo o úmysl, ale o administrativní pochybení a tím i polehčující okolnost. Vrátit věc žalovanému, aby spis doplnil o sdělení o komunikaci žalobce s tímto úředníkem, resp. aby zjistil, který úředník a co řekl, by na závěrech žalovaného ničeho nezměnilo a to i s ohledem na výši pokuty na samé spodní hranici, soud proto shledává tento postup ryze formalistickým, který NSS ve své judikatuře konstantě zapovídá.
46. Soud shledal rovněž nedůvodnou i poslední námitku žalobce, spočívající v tom, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou, že „nevýdáním písemného povolení k přepravě ze strany MŽP nebylo životní prostředí vůbec ohroženo za situace, kdy žalovaný projevil souhlas s přepravou tím, že ohlášku odeslal příslušnému orgánu místa určení a německý správní orgán s přepravou vyslovil písemný souhlas již dne 9. 4. 2015. Žalobce tak namítal, že nebyla splněna podmínka ohrožení životního prostředí a pokuta tak byla uložena v rozporu s § 67 odst. 2 zákona o odpadech.“
47. Dle ust. § 67 odst. 2 zákona při stanovení výše pokuty se přihlíží zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popřípadě k míře jeho poškození.
48. Soud má za to, že se otázkou faktického ohrožení životního prostředí správní orgán prvního stupně zabýval zcela dostatečně a zcela správně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2007, č.j. 6 As 2/2007-95, ze kterého vyplývá, že správní orgán není povinen prokazovat faktickou škodu a jako škodlivé je považováno samotné ohrožení životního prostředí. Soud považuje odůvodnění orgánu prvního stupně, se kterým se žalovaný ztotožnil, za zcela dostačující. Závěrem soud konstatuje, že i výše pokuty uložené orgánem prvního stupně na samé spodní hranici jejího rozsahu, kdy je možné za porušení této povinnosti uložit až 50.000.000,- Kč, zcela odpovídá závažnosti tohoto ohrožení (souhlas byl nakonec dán) s přihlédnutím jak k přitěžujícím (vlastnosti a

množství odpadu, žalobcova recidiva) tak k polehčujícím okolnostem (oznámení zahájení přepravy před obdržáním rozhodnutí o souhlasu), s tím ovšem, že výše pokuty musí být v takovém rozsahu, aby žalobce byl napříště motivován k dodržování zákona o odpadech, tj. nesmí být jen symbolická.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

49. Soud ze shora uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
50. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný, žalovanému, který měl ve věci úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. ledna 2022

JUDr. Slavomír Novák, v. r.
předseda senátu